

ธุรกิจที่รับผิดชอบ ต่อสังคมสูงสุด

ประเด็นคิดต่างนี้ได้รับการถกเถียงอย่างกว้างขวาง
ตีความไปต่าง ๆ นานา แต่ประเด็นสำคัญที่ผมมุ่ง
นำเสนอก็คือ บทบาทของธุรกิจที่เป็นหุ้นส่วนการ
พัฒนาชาติ ด้วยการเสียภาษีให้ถูกต้องตามกฎหมาย
ยิ่งทำกำไรมาก (โดยไม่โกง) ก็ยิ่งเสียภาษีมาก (โดยไม่
หลบเลี่ยง) ถือเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อ
ต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง

ธุรกิจที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด คือกำไรมากที่สุด และจ่ายภาษีมากที่สุดด้วย

ท่านทราบหรือไม่ ธุรกิจใดที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด คำตอบก็คือ ธุรกิจที่ทำกำไรสูงสุด นั่นเอง! เพราะการทำกำไรสูง ย่อมเสียภาษีมาก แต่บางท่านอาจแย้งว่า ธุรกิจที่ทำกำไรได้สูงสุด อาจเป็นเพราะชุดรีดแรงงานสูงสุด หรือเป็นธุรกิจที่หลบเลี่ยงภาษีก็ได้ นี่คือมโนทัศน์ที่เกิดขึ้นจากสังคมที่บิดเบือน บิดเบือน และด้อยพัฒนาที่เราเห็นจนเคยชินอยู่ทุกวันนี้

ถ้าไม่นับรวมธุรกิจที่ “ไม่ดี” เหล่านี้ ธุรกิจที่ทำกำไรได้สูงสุดย่อมหมายถึงธุรกิจที่มีระบบการบริหารที่ดีที่สุดในเชิงเปรียบเทียบกับธุรกิจเทียบเคียง ระบบบริหารที่ดีไม่ใช่ได้มาด้วยการเอาเงินไปซื้อมาเป็นสำคัญ แต่แสดงถึงการมีทักษะ หรือ Know-how ที่ดี ไม่ใช่ต้อง Know-who อย่างที่พบเห็นบ่อยครั้งในสังคมที่ต้องหมอบกราบคานงักกับความชั่วร้ายเพียงเพื่อการเอาตัวรอดทางธุรกิจไปวันๆ

ระบบบริหารที่ดีที่ทำให้ธุรกิจได้กำไรสูงสุดยังหมายถึงการมีผู้บริหารหรือ Chief Executive Officers (CEO) ที่ดี เราจึงควรส่งเสริมให้เรียนรู้ว่าเราควรบริหารธุรกิจให้ทำกำไรสูงสุดได้อย่างไร (โดยไม่โกง)

การทำกำไรสูงสุดโดยไม่เบียดเบียนใคร ไม่ใช่ตราขายหรือเคราะห์กรรมที่เราพึงปกปิดหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึง แต่ความสามารถในการทำกำไรสูงสุดควรได้รับการยกย่องอย่างใส่อ้าเปิดเผย และเป็นการแสดงทักษะในการบริหารอย่างภาคภูมิใจของ CEO ที่แท้จริง

นี่จึงเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ศาสตร์และศิลป์ของการทำธุรกิจที่ตรงไปตรงมา สัตย์ซื่อถือคุณธรรมอย่างแท้จริง ไม่ใช่การทำธุรกิจแบบ “มวยวัด” หรือเป็นแบบ “ปากคาบคัมภีร์ (CSR)” หรืออะไรทำนองนั้น ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลไร้แก่นสาร

ประเด็นที่สำคัญที่สุดก็คือ ธุรกิจสะอาดที่ทำกำไรสูง ย่อมเสียภาษีมาก ผู้ที่เสียภาษีมาก โดยไม่หลบเลี่ยงย่อมเป็นผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อสังคม ธุรกิจไทยเสียภาษีรายได้ในอัตราประมาณ 30% ของกำไรสุทธิและเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ 7% อาจกล่าวได้ว่าเฉพาะเขตบางรักเขตเดียว สามารถเก็บภาษีได้มากกว่าชาวบ้านในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งภาคด้วยซ้ำไป

ภาษีทุกบาททุกสตางค์ย่อมนำไปพัฒนาประเทศ การที่ประเทศเรามีทางด่วน รถไฟฟ้า โทรศัพท์ ถนน ฯลฯ ก็มาจากภาษีแทบทั้งสิ้น ส่วนที่จะมีใคร “จาบ” ภาษีไป ก็อยู่ที่กลไกของรัฐในการตรวจสอบ เราจะ “มั่ว” ใช้ “อารยะขัดขืน” พาลไม่จ่ายภาษี คงไม่ได้

ผมขอขยายความประเด็นการ “จาบ” หรือโกงกินทุจริตประพฤตินิยมในวงราชการ ซึ่งผู้มีอำนาจควรดำเนินการให้เด็ดขาด ไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง การโกงกินไม่อาจหมดไปได้ด้วยการออกมหรณงค์ต่อต้าน ซึ่งถือว่าเป็นการ “เกาไม่ถูกที่คัน” และดำเนินไปเพียงเพื่อปกปิดความชั่วด้วยการเบนให้ประชาชนเข้าใจว่าเราพยายามต่อสู้กับการโกงกิน แต่แท้ที่จริงกลับ “เอาหูไปนา ตาไปไร่” เปิดโอกาสให้โกงกินเพิ่มขึ้นทุกหย่อมหญ้านั่นเอง

กลับมาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม เราลองคิดดูว่า ธุรกิจที่เสียภาษี 10 ล้านบาท กับธุรกิจที่เสียภาษี 1 ล้านบาท ใครแสดงว่ามีความรับผิดชอบต่อหรือเกื้อหนุนประเทศชาติมากกว่ากัน หรือถ้าคิดให้ซับซ้อนยิ่งขึ้นก็คือการเปรียบเทียบระหว่างธุรกิจที่เสียภาษี 10 ล้าน แต่บริจาคเพียง 1 แสนบาท (1% ของกำไรซึ่งดูคล้ายตระหนี่) กับธุรกิจที่กำไร 1 ล้าน แต่ก็บริจาค 1 แสนบาท (10% ของกำไรซึ่งดูคล้ายใจกว้าง)

โดยนัยนี้เราจึงคงพอเห็นได้ว่า การทำดีเอาหน้านั้นเป็นเช่นใด การทำดีเช่นนี้ ไม่ได้ก่อโภคผลใดๆ ให้กับสังคม นอกจากการ “ได้หน้า” ของคนทำดีเป็นสำคัญ ในการทำดี “เอาหน้า” นั้น CEO ควรเป็นผู้ควักเงินออกเอง ไม่ใช่ไป “โถ” จากคู่ค้า (Suppliers) และไม่ควรเอาเงินปันผลที่พึงได้ของผู้ถือหุ้นโดยเฉพาะรายย่อยไปทำดีเอาหน้าให้กับตัว CEO เอง

ธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมี CEO ที่บริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะเสียภาษีถูกต้องและเป็นจำนวนมากเพื่อรัฐจะได้นำไปพัฒนาประเทศแล้ว ธุรกิจเหล่านี้ยังไม่เป็นภาระให้รัฐบาลต้องเอาเงินภาษีอากรมาโอบอุ้มอีกต่างหาก

เราคงเคยเห็นธนาคารที่เชิดหน้าชูตาหรือได้รับรางวัลมากมายด้าน “ความรับผิดชอบต่อสังคม” กลับ “ล้มบนฟูก” รัฐบาลต้องตั้งกองทุนมาฟื้นฟูต่างๆ นานา ธุรกิจหลายแห่งหลายแขนง รัฐบาลก็ต้องเอาเงินภาษีอากรไปอุดหนุน เช่น ช่วยค่าน้ำมัน ช่วยประกันราคา ช่วยรับซื้อสินค้า ฯลฯ บางแห่งถึงขนาดนัดหยุดให้บริการจนประชาชนเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า นอกจากธุรกิจเหล่านี้จะขาดความรับผิดชอบต่อสังคมแล้ว ยังเป็นปัญหาและสร้างภาระให้สังคมด้วยหรือไม่

ดังนั้น ธุรกิจที่ทำกำไรมาก เสียภาษีมาก จึงมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมเป็นอย่างมาก ธุรกิจถือเป็น “กระดุกสันหลัง” ของความรับผิดชอบต่อสังคม เพราะหากไม่มีธุรกิจทำหน้าที่เสียภาษีมาหล่อเลี้ยงประเทศแล้ว ประเทศไทยก็คงตกต่ำไม่ต่างจากประเทศหลายแห่งในทวีปแอฟริกา ที่มีแต่คนจนมานั่งรอเศษซากความช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติเท่านั้น

เราจึงควรทำความเข้าใจความรับผิดชอบต่อสังคมในอีกมิติหนึ่งว่า ธุรกิจที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด (ด้วยการเสียภาษีถูกต้อง) ก็คือ ธุรกิจที่ทำกำไรสูงสุด (โดยไม่ได้โกง) นั่นเอง!